

Accidensterne blive bibeholdt, og jeg tror heller ikke, at det Equivalent, som faas ved, at nogle flere tages med under Højtidsofferet, i mindste Maade kan modarbejde det uheldige ved den ny Ordning. Jeg tror med den højtærede Kirkeminister, at der i Forvejen stilles Krav nok til Kommuneskasserne, saa at det ikke er værd at paahyre dem noget yderligere, og navnlig tror jeg, at det, der snarest vil ske, er, at Folk melde sig bort fra Kirken, og saa kommer Kommunen ogsaa til at betale baade Bryllup, Barnedaab og Ligbegængelse. Jeg ser derfor en Fare i dette Forhold. Noget helt andet er det, naar vi kommer til en almindelig Præstelønningslov, thi saa skal jeg være med til, at Forholdet med Hensyn til Accidensterne bliver ordnet, men jeg vil ikke være med til, at det nogeninde ordnes gennem Kommuneskassen. Jeg ønsker derfor, at der afstemmes over dette Endringsforslag, hvilket maatte ikke vilde være bleven gjort, hvis jeg ikke havde udtalt mig saa stærkt imod Accidensterne.

Ordføreren (Steffensen): Maa jeg først gøre den almindelige Bemærkning med Hensyn til, at Kommuneskasserne skulle betale for Sognebaandsløsernes Vedkommende, at Højtidsøfret er jo afløst i ikke ganske ringe Omfang; allerede i den korte Tid fra 4de Juni 1885 til Udgangen af 1892 er omtrent mellem $\frac{1}{8}$ og $\frac{1}{9}$ af Højtidsøfret afløst her i Landet. Naar det afløses, kommer det hele jo til at hvile paa Kommuneskassen, og uagtet man nok maa erkende, at det vilde være ønskeligt at skaae Kommuneskassen, maa det dog ogsaa her erkendes, at den ikke bliver ramt saa stærkt som nu for Tiden.

I Anledning af den Bemærkning, som den ærede sidste Taler gjorde angaaende Accidensterne — nemlig at han ønskede, at de ikke bleve taagne med, og at Gejstligheden sikkert heller ikke gjorde det, fordi der gennem Accidensterne vedligeholdes et Slags Ærlighedsbaand mellem Menigheden og Gejstligheden — skal jeg svare, at det tror jeg ikke er Tilfældet, thi er der noget, man har været grundig misfornøjet med helt ned gennem Tiderne, er det Accidensterne. For over 100 Aar siden skrev en Præst, der hed Usking, en Bog om den danske Kirkeforfatning, hvori han klager bittert over, at man ikke har Accidensterne fastsat, og han fremhæver deri, at det er en saa gammel Klage i Kirken, at allerede Luther ivrede dertil, og det var et af de saa Punkter, hvori Luther var enig med Katolikerne, thi paa Tridentinerkirkeforsamlingen vedtog man en Bestemmelse om, at Accidensterne skulde

afskaffes. Han spørger, hvorledes det, da der stadig er Misfornøjelse med Accidensterne, kan gaa til, at man ikke kan komme af med dem, og svarer da karakteristisk nok, at efterhaanden tilegnede den højere Gejstlighed sig Kirkens største og faste Indtægter, og som Folge deraf maatte den lavere Gejstlighed, for at kunne leve, holde fast ved Accidensterne. Det er altsaa en given Sag, at med Accidensterne har man ikke været fornøjet helt ned igennem Tiden og er det heller ikke nu; jeg tror derfor, det vilde være rigtigt, naar vi nu skulle lovgive om denne Sag, at vi saa ogsaa medtage Accidensterne.

Styr: Jeg skal kun gøre den korte Bemærkning, at jeg i dette Spørgsmaal ikke er enig med den ærede Ordfører, men derimod mere med det ærede kongevalgte Medlem (Suul-Rhjensteen), der havde Ordet før ham.

S. Jensen: Jeg skal i Modspætning dertil erklære, at jeg netop i det Stykke er meget enig med den ærede Ordfører. Jeg har den samme Opfattelse, at det særlig er med Accidensterne, at Befolkningen er misfornøjet. Og jeg finder ikke, at det er Uret, at man ligner disse Bidrag paa alle Menighedens Medlemmer. Det kan lige saa lidt være Uret at støtte Fattigfolk i Retning af at faa kirkelige Handlinger foretagne, som det er Uret at give dem noget at spise. Om der er Trang til det eller ikke, skal jeg ikke dømme om, men det forekommer mig, at det ærede Medlem (Suul-Rhjensteen) sæbde en haard Dom over Fattigfolk i det Stykke ved at sige, at det var særlig Gildet, det gik ud paa; det kneb svarede med at skaffe det nødvendige til Gildet end til at betale Øfret med. Den Sag skal jeg forresten ikke videre udtale mig om; dog er det efter min Erfaring ikke saaledes, naar der sker en saadan Begivenhed. Fattigfolk kunne være meget glade ved deres Børn, selv om de havde ondt ved at skaffe dem Føden, saa at det er ganske naturligt, at de ville have det lidt rart den Dag, da de skulle have deres Børn døbt, det kan jeg saa godt forstaa. — Jeg finder altsaa ikke, at der er nogen Grund til at være saa ængstelig ved at paalægge hele Folketirkesamfundet, som de tilhøre, at hjælpe dem til at udrede Byrden ved Øfret.

Suul-Rhjensteen: Maatte jeg gøre den korte Bemærkning, at jeg har ikke været haard imod Fattigfolk; jeg har maasse været haard imod den, som af Hensyn til Pengeindtægt vilde nægte Barnets Daab. Jeg har sagt, at Barnets Daab kunde man saa